

Sag C-367/21

Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement

Dato for indlevering:

14. juni 2021

Forelæggende ret:

Sąd Okręgowy w Warszawie (Polen)

Afgørelse af:

1. april 2021

Sagsøger:

Hewlett Packard Development Company LP

Sagsøgt:

Senetic Spółka Akcyjna

Hovedsagens genstand

Påstand om krænkelse af eneretten til EU-varemærker.

Genstand og retsgrundlag for forelæggelsen

Fortolkning af artikel 15, stk. 1, i forordning 2017/1001, sammenholdt med artikel 19, stk. 1, andet punktum, TEU sammenholdt med artikel 36, andet punktum, TEUF vedrørende nationale domstoles retspraksis og dens overensstemmelse med de nævnte bestemmelser i sager vedrørende krænkelse af EU-varemærkerrettigheder. Fortolkning af artikel 34-36 TEUF sammenholdt med artikel 9 og artikel 102 i forordning nr. 207/2009 (nu artikel 9 og artikel 130 i forordning 2017/1001) i forbindelse med udøvelse af eneretten til et varemærke for at begrænse den økonomiske aktivitet i form af parallelimport. Retsgrundlag: artikel 267 TEUF.

Præjudicielle spørgsmål

I. Skal artikel 36, andet punktum, TEUF, sammenholdt med artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1001 af 14. juni 2017 om EU-varemærker, sammenholdt med artikel 19, stk. 1, andet punktum, i traktaten om Den Europæiske Union forstås således, at disse bestemmelser er til hinder for en praksis ved medlemsstaternes nationale domstole, hvorefter disse domstole:

- når de giver medhold i påstande nedlagt af indehavere af EU-varemærker om at forbyde import, eksport og reklame for varer forsynet med et EU-varemærke, eller giver påbud om tilbagetrækning fra markedet af sådanne varer,
- når de træffer afgørelse om sikrende foranstaltninger i form af beslaglæggelse af varer forsynet med et EU-varemærke;

henviser til »varer, der ikke er markedsført i EØS af varemærkeindehaveren eller med dennes samtykke«, med den følge, at det – når henses til den generelle ordlyd af dommen – er overladt til fuldbyrdelsesmyndigheden at bestemme, hvilke varer forsynet et EU-varemærke, der er omfattet af de ved dommen pålagte påbud og forbud (dvs. afgørelsen af, hvilke varer, der ikke er markedsført i EØS af varemærkeindehaveren eller med dennes samtykke), når denne myndighed med henblik på den nævnte afgørelse skal støtte sig på varemærkeindehaverens erklæringer eller værktøjer (herunder informationsteknologiske værktøjer og databaser), der er fremlagt af denne sidstnævnte, samtidig med, at muligheden for at anfægte fuldbyrdelsesmyndighedens afgørelse for en domstol inden for rammerne af en deklatorisk procedure er udelukket eller begrænset som følge af de retsmidler, der står til rådighed for den sagsøgte i sager om sikrende foranstaltninger og fuldbyrdelse?

II. Skal artikel 34, 35 og 36 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde fortolkes således, at disse artikler udelukker muligheden for, at indehaveren af et registreret EF-varemærke (nu EU-varemærke) kan påberåbe beskyttelsen i henhold til artikel 9 og artikel 102 i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EF-varemærker [nu artikel 9 og artikel 130 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 af 14.6.2017 om EU-varemærker] i en situation, hvor:

- indehaveren af et registreret EF-varemærke (nu EU-varemærke) inden og uden for EØS distribuerer varer forsynet med dette mærke gennem autoriserede distributører, der kan videresælge varerne forsynet med dette mærke, udelukkende til personer, der ikke er slutmodtagere af disse varer, men som tilhører det officielle distributionsnet, og på samme tid er de autoriserede distributører forpligtede til kun at købe varer fra andre autoriserede distributører eller fra rettighedsindehaveren;
- de varer, der er forsynet med varemærket, ikke har nogen tegn eller andre særpræg, der gør det muligt at bestemme, hvor de er bragt i omsætning af varemærkeindehaveren eller med dennes samtykke;

- sagsøgte købte varer forsynet med varemærket inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde;
- sagsøgte modtog erklæringer fra sælgere af varerne forsynet med varemærket om, at disse varer i overensstemmelse med lovbestemmelserne kan markedsføres inden for EØS;
- indehaveren af et EU-varemærke ikke leverer noget informationsteknologisk værktøj (eller andet værktøj) eller bruger et mærkesystem, der tillader den potentielle køber af de varer, der er mærket med varemærket, uafhængigt af indehaveren at kontrollere lovligheden af markedsføring af disse varer inden for EØS, inden den pågældende køber varerne, og nægter at foretage en sådan kontrol på anmodning fra køberen?

Anførte EU-retlige bestemmelser

Artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 af 14. juni 2017 om EU-varemærker (EUT 2017, L 154, s. 1).

Artikel 9 og artikel 102 i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EF-varemærker (EUT 2009, L 78, s. 1) [nu artikel 9 og artikel 130 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 af 14.6.2017 om EU-varemærker)].

Artikel 34, 35 og 36 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF).

Artikel 19, stk. 1, andet punktum, i traktaten om Den Europæiske Union (TEU).

Artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder (EUT 2004, L 157, s. 45).

Relevante nationale forskrifter

Artikel 325, 758, artikel 759, § 1, artikel 767, §§ 1, 2, 4 og 5, artikel 777, § 1, punkt 1, artikel 803, artikel 840, § 1, punkt 1 og 2, artikel 843, §§ 2 og 3, artikel 1050, §§ 1 og 3 samt artikel 1051, § 1, i Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (lov af 17.11.1964 – lov om civil retspleje) (konsolideret udgave: Dziennik Ustaw af 2019, position 1640 med ændringer; herefter »den civile retsplejelov«).

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne i hovedsagen

- 1 Hewlett-Packard Development Company LP, der har hjemsted i Houston (USA), er det selskab, der er sagsøger i hovedsagen, og er den eneste indehaver af EU-varemærker, der er registreret under numrene 008579021 og 000052449.
- 2 Sagsøgeren anvender et distributionssystem for sine varer, hvor: 1) selskabets varer forsynet med varemærkerne, sælges af autoriserede repræsentanter; 2) autoriserede repræsentanter forpligter sig over for sagsøgeren til ikke at sælge varer forsynet med selskabets varemærker, til personer - bortset fra slutbrugere af disse varer - der ikke hører til sagsøgerens distributionsnet; og 3) autoriserede distributører er forpligtede til kun at købe varer fra andre autoriserede distributører eller fra varemærkeindehaveren (sagsøgeren).
- 3 Sagsøgeren anvender ikke mærkningssystemer til sine varer, der gør det muligt at identificere, om et bestemt produkt var bestemt af sagsøgeren til markedet i EØS eller ej. Bestemmelse af det marked, hvortil varerne forsynet med varemærkerne var beregnet, kræver brug af et informationsteknologiske værktøj, der er til rådighed for sagsøgeren, som omfatter en database over varer, herunder betegnelsen af det marked, som en bestemt vare var bestemt til.
- 4 Senetic SA med hjemsted i Katowice, Polen, det sagsøgte selskab i hovedsagen, udøver sin økonomiske virksomhed inden for distribution af computerudstyr. Sagsøgte indfører varer fremstillet af sagsøgeren og forsynet af denne med selskabets EU-varemærker til det polske marked. Sagsøgte erhvervede de nævnte varer fra sælgere (med hjemsted i EØS), som ikke tilhørte de officielle distributører af sagsøgerens varer, og inden købet af varerne krævede han fra sine kontrahenter erklæringer om, at markedsføring af varer inden for EØS ikke krænkede sagsøgerens eneret, og sagsøgeren modtog dermed sådanne erklæringer.
- 5 Sagsøgte bad, inden han købte varerne fra sine kontrahenter, sagsøgerens autoriserede repræsentanter om at bekræfte, at de enkelte varer kunne markedsføres inden for EØS uden at dette berører sagsøgerens eneret, men sagsøgte modtog intet svar. Sagsøgeren og sagsøgerens autoriserede repræsentanter forsynede ikke sagsøgte med værktøjer (herunder informationsteknologiske værktøjer), der muliggjorde verifikation af destinationen for en given vare, mens de autoriserede repræsentanter for andre erhvervsdrivende (producenter af computerudstyr) tillod sagsøgte at foretage en sådan verifikation.
- 6 Sagsøgte modtog forsikringer fra sine sælgere om, at markedsføring af de nævnte varer på det polske marked ikke krænkede sagsøgerens enerettigheder til EU-varemærker på grund af konsumtionen af disse rettigheder som følge af den forudgående markedsføring af varerne forsynet med EU-varemærker, på EØS-området af sagsøgeren eller med dennes samtykke.
- 7 Sagsøgeren har for den forelæggende ret nedlagt påstand om, at det forbyde sagsøgte at krænke sagsøgerens EU-varemærkerrettigheder ved at forbyde import,

eksport, reklame og opbevaring af computerudstyr forsynet med mindst et af sagsøgerens EU-varemærker, som ikke tidligere er markedsført inden for EØS af sagsøgeren eller med dennes samtykke. Derudover har sagsøgeren nedlagt påstand for retten om at sagsøgte tilpligtes at fjerne sådanne varer fra markedet.

Kort fremstilling for begrundelsen for forelæggelsen

- 8 Det er meget vanskeligt for en sagsøgt i en retstvist at godtgøre, at en given vare er blevet markedsført i EØS af sagsøgeren eller med dennes samtykke. Selv om sagsøgte kan henvende sig til sin sælger, vil han ikke blive oplyst om, hvem varerne blev købt af, da leverandører ikke ønsker at oplyse deres forsyningskilder for ikke at miste købere.
- 9 Med hensyn til det første præjudicielle spørgsmål har den forelæggende ret påpeget, at begrebet »varer forsynet med sagsøgerens varemærker, som ikke tidligere er blevet markedsført på [EØS] området af sagsøgeren (EU-varemærkeindehaver) eller med dennes samtykke« ofte angives i de polske domstoles domskonklusioner i sager, som den, der verserer for den forelæggende ret. Retsafgørelser, der på grundlag af nationale bestemmelser til gennemførelse af artikel 8 i direktiv 2004/48, pålægger videregivelse af oplysninger om oprindelses- og distributionsnet for de pågældende varer samt afgørelser om foreløbige retsmidler, f.eks. påbud om beslaglæggelse af sådanne varer, er formuleret på en tilsvarende måde.
- 10 Alle ovennævnte afgørelser udgør, som fuldbyrdelsesordrer, grundlaget for iværksættelse af fuldbyrdelseshandlinger. Den ovennævnte måde at forfatte retsafgørelser i praksis medfører stor tvivl på tidspunktet for fuldbyrdelsen af en sådan afgørelse.
- 11 I den foreliggende sag har den forelæggende ret truffet en afgørelse om, at sagsøgte skulle give oplysninger om sit distributionsnet for udstyr i sagsøgtes besiddelse, der er forsynet med sagsøgerens EU-varemærker, og som ikke blev indført i EØS af sagsøgeren eller med dennes samtykke. Ved sin kendelse vedrørende fortolkningen af den pågældende dom forpligtede den forelæggende ret sagsøgte til at give fogeden alle serienumre på det angivne udstyr, og forpligtede sagsøgeren til at give fogeden adgang til den database, gennem hvilken fogeden skulle kontrollere, om en bestemt vare var blevet markedsført i EØS af sagsøgeren eller med dennes samtykke. Kendelsen blev omgjort ved afgørelsen truffet af Sąd Apelacyjny i Warszawa (appeldomstolen i Warszawa), hvori det blev fastslået, at ordlyden af kendelsen, herunder udtrykket »varer, der ikke blev markedsført på [EØS]-området af sagsøgeren eller med dennes samtykke« faktisk overlader det til sagsøgte at vurdere, hvilket udstyr, der ejes af sagsøgte, der er blevet markedsført i EØS af sagsøgeren eller med dennes samtykke. Derfor var sagsøgte berettiget til at svare sagsøgeren, at han ikke var i besiddelse af nogen varer omfattet af den nævnte ordlyd.

- 12 I en anden sag blev kendelsen om retssikrende foranstaltninger, der blev udstedt før hovedsagens behandling blev indledt for den forelæggende ret, fuldbyrdet på en sådan måde, at sagsøgeren beslaglagde alle varer i sagsøgtes besiddelse, der var forsynet med sagsøgerens varemærker. I sidste ende angav sagsøgeren over for fuldbyrdelsesmyndigheden, hvilke varer, som sagsøgeren havde indført i EØS, dvs. for hvilke der var indtrådt konsumtion af eneretten til varemærket. Således blev indholdet af retsafgørelsen på fuldbyrdelsesstadiet suppleret med sagsøgerens erklæring. Indholdet af rettens afgørelse tillod ikke i sig selv identifikation af de varer, der skulle beslaglægges, og fuldbyrdelsesmyndigheden støttede sig på kreditorens erklæring.
- 13 Den angivne måde at affatte domme på fører således til radikalt forskellig praksis for fuldbyrdelse rangerende fra iværksættelse af tvangsfuldbyrdelseshandlinger i forhold til alle varer, der er forsynet med sagsøgerens varemærker og som er i sagsøgtes besiddelse (uanset, om der er indtrådt konsumtion i forhold til sagsøgerens ret til varemærket), til afslag på at give sagsøgeren juridisk beskyttelse og lade sagsøgte vurdere, hvilke varer i sagsøgtes besiddelser, der er forsynet med sagsøgerens varemærke og som blev markedsført i EØS af sagsøger eller med dennes samtykke. Samtidig rejser den nævnte metode til affattelse af domme tvivl med hensyn til bestemmelserne i national ret, fordi rettens afgørelse vedrørende parternes krav skal formuleres på en sådan måde, at dens fuldbyrdelse er mulig på baggrund af selve domskonklusionens indhold uden behov for at henvise til begrundelsen eller udførelsen af yderligere handlinger. Efter den forelæggende rets opfattelse betyder optagelsen af forbud eller påbud, der indeholder den angivne formulering, at rettens afgørelse udgør en gentagelse af indholdet af de bestemmelser, som afgørelsen er baseret på, men den specificerer ikke forpligtelsen, der følger af disse bestemmelser over for sagens part.
- 14 Ifølge den forelæggende ret tillader anerkendelse af denne praksis situationer, hvor der på grundlag af en dom truffet af en national domstol i en medlemsstat beslaglægges varer, hvis frie bevægelighed inden for EØS-området er lovlig, og i øvrigt, at en sådan beslaglæggelse finder sted på trods af, at der ikke er sket en krænkelse af eneretten til varemærket. Således betyder den anførte praksis, at der foreligger en mulighed for at pålægge sagsøgte en sanktion (i form af beslaglæggelse af varer i sagsøgtes besiddelse) udelukkende fordi sagsøgte omsætter varer forsynet med sagsøgerens varemærke uden samtykke fra sagsøger, selv om et sådant samtykke ikke er nødvendigt på grund af konsumtionen af rettigheden.
- 15 I henhold til artikel 19, stk. 1, andet punktum, TEU tilvejebringer medlemsstaterne den nødvendige adgang til domstolsprøvelse for at sikre en effektiv retsbeskyttelse på de områder, der er omfattet af EU-retten. Et sådant område er den frie bevægelighed for varer såvel som institutionen konsumtionen af rettigheden til et EU-varemærke, der tjener denne bevægelighed. Konsumtionen er af regional karakter, og dens formål er at sikre fri bevægelighed inden for EØS af varer forsynet med varemærker, der er

markedsført i det udpegede område af varemærkeindehaveren eller med dennes samtykke.

- 16 Ifølge den forelæggende ret er der tvivl om, hvorvidt domme afsagt i sager, der vedrører beskyttelsen af et EU-varemærke, i betragtning af den ovenfor beskrevne ordlyd, sikrer en retlig beskyttelse af de frie varebevægelser. Tvivlen udspringer af det retsmiddelsystem, som debitor har til sin rådighed i fuldbyrdelsesproceduren i forhold til afgørelser, der kan tvangsfuldbyrdes (domme), og som er afsagt i sager om krænkelse af eneretten til et EU-varemærke, der findes i national ret. Disse retsmidler, deres grundlæggende funktioner og praksis er beskrevet nedenfor.
- 17 En midlertidig foranstaltning (sikrende foranstaltning i form af beslaglæggelse af varer) fuldbyrdes af en foged. I tilfælde af en fogeds beslaglæggelse af varer har debitor (sagsøgte) ret til at klage over fogedens handling til Sąd Rejonowy (ret i første instans) (dvs. sådanne klager behandles ikke af de regionale domstoles afdelinger for intellektuel ejendomsret). En klage over fogedens handlinger er et middel til at afhjælpe fogedens fejl, som består i, at han gennemfører fuldbyrdelsesprocedurer på en måde, der er uforenelig med civilprocessen. Derfor er det ikke en foranstaltning, der tjener til at verificere de materielle retsgrundlag for kreditors krav. Som følge heraf er det ikke muligt at afgøre, om et specifikt produkt er indført i EØS af varemærkeindehaveren eller med dennes samtykke, på baggrund af en klage over fogedens handlinger.
- 18 Praksis viser også, at denne type foranstaltning er ineffektiv, når varemærkeindehaveren beslaglægger alle varer forsynet med et EU-varemærke (og ikke kun dem, der ikke tidligere er markedsført i EØS af indehaveren eller med dennes samtykke). Som eksempel kan nævnes en situation, hvori en ret - efter at have undersøgt den pågældende sagsøgtes klage over en fogeds handlinger - pålagde fogeden at indhente en patentsagkyndig udtalelse, der skulle godtgøre, at kun sagsøgeren (varemærkeindehaveren) kunne angive, hvilke varer der kan beslaglægges. I praksis er det derfor varemærkeindehaveren (i samarbejde med fogeden), der frit angiver de genstande, der skal beslaglægges, og den pågældende indehavers erklæring er ikke genstand for domstolskontrol, fordi en klage over fogedens handlinger ikke tillader en sådan kontrol.
- 19 Lignende tvivl opstår på tidspunktet for fuldbyrdelsen af en dom, der forbyder sagsøgte at importere, eksportere, reklamere og opbevare varer forsynet med sagsøgerens varemærke, som ikke tidligere er blevet markedsført i EØS af sagsøgeren eller med dennes samtykke. En sådan dom er genstand for fuldbyrdelse foretaget af retten som en fuldbyrdelsesmyndighed i henhold til artikel 1051 i kodeks postepowania cywilnego (lov om den civile retspleje), som bestemmer, at retten på kreditors anmodning, efter at have hørt parterne og fundet, at skyldneren handlede i strid med sin forpligtelse, pålægger denne en bøde. Den førnævnte bestemmelse fastsætter udtrykkeligt kun høring af parterne, og ikke for rettens bevisoptagelse, og derfor vil retten som fuldbyrdelsesmyndighed i en

fuldbyrdelsesprocedure alene på grundlag af erklæringer fra parterne fremsat under høringsen afgøre, om visse varer er underlagt det pågældende forbud.

- 20 Selv om retten som fuldbyrdelsesmyndighed skulle være berettiget til at anordne bevisoptagelse i denne henseende, ville den kun skulle lægge beviserne fra kreditor (dvs. de informationsteknologiske værktøjer, som kreditor anvender) og udsagn formuleret på dette grundlag til grund, da sagsøgte identificering af efterfølgende sælgere og købere af en vare vil støde på de samme vanskeligheder i fuldbyrdelsesproceduren som i den deklatoriske fase (jf. punkt 8 ovenfor).
- 21 De samme betragtninger gør sig gældende med hensyn til fuldbyrdelse af en dom, der beordrer tilbagetrækning af givne varer fra markedet. I dette tilfælde gennemføres tvangsfuldbyrdelsesprocedurer i henhold til artikel 1050 i den civile retsplejelov, som i modsætning til artikel 1051 i den civile retsplejelov ikke kræver, at retten, der agerer som fuldbyrdelsesmyndighed, fastslår, at debitor ikke har gennemført rettens afgørelse. Som følge heraf vil debitorens anbringender vedrørende opfyldelsen af forpligtelsen, der er omfattet af fuldbyrdelsesafgørelsen, ikke blive undersøgt, hvilket betyder, at debitor ikke vil være i stand til at forsvare sig med henvisning til, at eneretten til EU-varemærket er konsumeret med hensyn til de specifikke varer.
- 22 Efter den forelæggende rets opfattelse er debtors ret til at anlægge et indsigelsessøgsmål med henblik på afværgelse af fuldbyrdelsen også udelukket i den pågældende situation. Betingelserne for anvendelse af et sådant søgsmål er bl.a.: indtrædelse af en begivenhed som følge af hvilken forpligtelsen, der er fastsat i dommen, er udløbet eller ikke kan håndhæves, og i visse tilfælde opfyldelse af en forpligtelse og fremsættelse af krav om modregning. På den anden side er et indsigelsessøgsmål mod fuldbyrdelse ikke beregnet til yderligere at præcisere dommen, som i sig selv er en fuldbyrdelsesordre. I modsat fald ville indsigelsesproceduren føre til genoptagelse af den deklatoriske fase.
- 23 Desuden er de krav, der stilles til skyldneren i forbindelse med anlæggelse af et søgsmål med henblik på afværgelse af fuldbyrdelse (m.a.o. et indsigelsessøgsmål), af betydning. Når debitor anlægger et sådant søgsmål, skal denne fremføre alle påstande, som kan gøres gældende, idet indsigelserne i modsat fald afvises senere i den videre procedure. I en situation, hvor enhver bedømmelse med hensyn til de relevante varer er mulig på grundlag af beviser og værktøjer, som alene rettighedsindehaveren (kreditor) har til rådighed, er dette krav en væsentlig hindring for debitor, fordi denne - på det tidspunkt, hvor der indbringes et indsigelsessøgsmål - ikke kan angive, hvilke varer, der er genstand for fuldbyrdelse, og hvilke varer påstand om konsumtion af rettigheden til et varemærke vedrører.
- 24 Som følge heraf rummer sådanne procedurer eller foreløbige retsmidler i form af påbud eller forbud, ikke instrumenter, der kan fjerne risikoen for at disse påbud og forbud anvendes på varer, for hvilke der er indtrådt konsumtion af varemærket.

Som et resultat heraf kan den retslige beskyttelse af den frie bevægelighed for varer blive begrænset på grund af den nævnte måde, hvorpå retsafgørelser affattes.

- 25 Denne risiko kunne afhjælpes ved en præcis affattelse af retsafgørelser på en måde, der ikke kræver, at det under fuldbyrdelsesproceduren skal afgøres, hvilke af varerne forsynet med varemærket, der er i skyldnerens besiddelse, som ikke er blevet markedsført i EØS af varemærkeindehaveren eller med dennes samtykke. Dette ville være muligt ved en nøjagtig henvisning i afgørelsen til f.eks. mærkerne eller serienumrene på de varer, der er forsynet med varemærker, og som forbuddet eller påbuddet vedrører, og de varer, hvorfra markeringer eller serienumre er blevet fjernet. Med hensyn til varer i sagsøgtens besiddelse på datoen for afgørelsen, bør en sådan formulering af påstanden (og følgelig også rettens dom) ikke være vanskelig. Omvendt ville det med hensyn til varer forsynet med sagsøgerens varemærke, der er i sagsøgtens besiddelse efter datoen for dommens afsigelse, forholde sig således, at beskyttelsen af den frie bevægelighed for varer også ville kræve, at de klart kunne identificeres som indført (eller ikke indført) i EØS-området af varemærkeindehaveren eller med dennes samtykke.
- 26 Med hensyn til det andet præjudicielle spørgsmål har den forelæggende ret påpeget, at EUF-traktaten fastlægger princippet om varernes frie bevægelighed, hvilket er en nødvendig betingelse for oprettelsen og funktionen af fællesmarkedet. I lyset af artikel 34-36 TEUF og Domstolens praksis er enhver foranstaltning i medlemsstaternes retsordener, som direkte eller indirekte, aktuelt eller potentielt kan hindre samhandelen i Unionen, forbudt. Ifølge Domstolens praksis udgør den blotte omstændighed, at en importør afskrækkes fra at indføre eller sælge varer til en given medlemsstat, en hindring for den frie bevægelighed for varer.
- 27 Samtidig angiver Domstolen i sin retspraksis, at beskyttelsen af enerettigheder på området for intellektuel ejendomsret (herunder varemærker) ikke er af absolut karakter. På den ene side er det begrænset til en situation, hvor brugen af et varemærke, der foretages af en anden enhed end varemærkeindehaveren, krænker dens funktioner. På den anden side er udøvelsen af enerettigheder underlagt en stræben efter en balance mellem disse rettigheder og beskyttelsen af friheder på det indre marked (herunder fri bevægelighed for varer).
- 28 I en situation som i den foreliggende, der er kendetegnet ved de omstændigheder, der er beskrevet i det andet præjudicielle spørgsmål, er der tvivl om, hvorvidt eneretten til varemærket anvendes til at begrænse økonomisk virksomhed, der består i parallelimport.
- 29 På baggrund af ovenstående er den forelæggende ret i tvivl om, hvorvidt det – under de foreliggende faktiske omstændigheder – er muligt at anvende den omvendte bevisbyrde, der er angivet i dom af 8. april 2003, Van Doren + Q, C-244/00 (EU:C:2003:204), der udtrykkeligt vedrørte det eksklusive distributionssystem, eller om det skal overvejes, hvorvidt indehaveren af et EU-varemærke ikke skal have mulighed for at påberåbe sig den beskyttelse, der er

fastsat i artikel 9 og artikel 102 i forordning nr. 207/2009 (nu artikel 9 og artikel 130 i forordning 2017/1001).

ARBEJDS
DOKUMENT